ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 14ης Μαρτίου 1996 *

Στην υπόθεση C-238/95,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τις Laura Pignataro και Μαρία Κοντού Durande, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

κατά

Ιταλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπουμένης από τον καθηγητή Umberto Leanza, διευθυντή της υπηρεσίας διπλωματικών διαφορών του Υπουργείου Εξωτερικών, επικουρούμενο από τον Pier Giorgio Ferri, avvocato dello stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ιταλίας, 5, rue Marie-Adélaïde,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας και μη ανακοινώνοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 93/67/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 20ής Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό των αρχών εκτιμήσεως των κινδύνων που διατρέχει ο άνθρωπος και το περιβάλλον από τις ουσίες που γνωστοποιούνται σύμφωνα με την οδηγία 67/548/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ L 227, σ. 9), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία και τη Συνθήκη ΕΚ,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, πρόεδρο τμήματος, J.-P. Puissochet (εισηγητή), J. C. Moitinho de Almeida, L. Sevón και M. Wathelet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Fennelly
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 1ης Φεβρουαρίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 6 Ιουλίου 1995, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ, προσφυγή διώκοντας να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας και μη ανακοινώνοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 93/67/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 20ής Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό των αρχών εκτιμήσεων των κινδύνων που διατρέχει ο άνθρωπος και το περιβάλλον από τις ουσίες που γνωστοποιούνται σύμφωνα με την οδηγία 67/548/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ L 227, σ. 9, στο εξής: οδηγία), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία και τη Συνθήκη ΕΚ.

2 Η οδηγία που εκδόθηκε κατ' εφαρμογή της οδηγίας 67/548/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1967, περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων περί ταξινομήσεως, συσκευασίας και επισημάνσεως των επικινδύνων ουσιών (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/001, σ. 34), όπως τροποποιήθηκε

προσφάτως από την οδηγία 93/21/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 27ης Απριλίου 1993 (ΕΕ L 110, σ. 20), θεσπίζει τις γενικές αρχές που πρέπει να εφαρμόζουν οι αρμόδιες εθνικές αρχές για την εκτίμηση των κινδύνων που ενέχουν, για τον άνθρωπο και το περιβάλλον, οι ουσίες που τίθενται σε κυκλοφορία στην αγορά.

3 Δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 1, της οδηγίας, τα κράτη μέλη πρέπει να λάβουν τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθούν προς την οδηγία το αργότερο μέχρι τις 31 Οκτωβρίου 1993 και πρέπει να ενημερώνουν σχετικά αμέσως την Επιτροπή.

4 Μη έχοντας ενημερωθεί από την Ιταλική Δημοκρατία για τα μέτρα τα οποία έλαβε για να εξασφαλίσει τη μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη, η Επιτροπή της απηύθυνε έγγραφο οχλήσεως στις 3 Δεκεμβρίου 1993. Επειδή δεν δόθηκε απάντηση στο έγγραφο αυτό, η Επιτροπή κοινοποίησε στις 29 Σεπτεμβρίου 1994 αιτιολογημένη γνώμη, καλώντας την Ιταλική Δημοκρατία να συμμορφωθεί προς τις διατάξεις της οδηγίας εντός προθεσμίας δύο μηνών. Η Ιταλική Κυβέρνηση δεν αντέδρασε περαιτέρω σ' αυτή την αιτιολογημένη γνώμη.

5 Συνεπώς, η Επιτροπή άσκησε την παρούσα προσφυγή. Ισχυρίζεται ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 5 και 189 της Συνθήκης καθώς και με το άρθρο 8 της οδηγίας, η Ιταλική Δημοκρατία είχε την υποχρέωση να μεταφέρει εξ ολοκλήρου την οδηγία στην εσωτερική έννομη τάξη εντός της ταχθείσας προθεσμίας και να ενημερώσει σχετικά την Επιτροπή.

6 Η Ιταλική Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί ότι η οδηγία δεν μεταφέρθηκε εντός της ταχθείσας προθεσμίας. Εξηγεί ότι η καθυστέρηση οφείλεται σε δυσκολίες μεταφοράς της οδηγίας και ισχυρίζεται ότι παρ' όλ' αυτά η οδηγία θα μεταφερθεί στο ιταλικό δίκαιο το συντομότερο δυνατόν.

7 Κατά πάγια νομολογία (βλ., απόφαση της 6ης Ιουλίου 1995, C-259/94, Επιτροπή κατά Ελλάδος, Συλλογή 1995, σ. I-1947, σκέψη 5), ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλείται διατάξεις, την ακολουθούμενη πρακτική ή καταστάσεις της εσωτερικής έννομης τάξης του προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη τήρηση των υποχρεώσεων και προθεσμιών που τάσσει μια οδηγία.

8 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας τα αναγκαία νομοθετικά, κανονιστικά και διοικητικά μέτρα για να συμμορφωθεί προς την οδηγία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 8 της οδηγίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

9 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί η Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Η Ιταλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας τα αναγκαία νομοθετικά, κανονιστικά και διοικητικά μέτρα για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 93/67/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 20ής Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό των αρχών εκτιμήσεως των κινδύνων που διατρέχει ο

άνθρωπος και το περιβάλλον από τις ουσίες που γνωστοποιούνται σύμφωνα με την οδηγία 67/548/ΕΟΚ του Συμβουλίου, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 8 της οδηγίας 93/67.

2) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Edward Puissochet Moitinho de Almeida

Sevón Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Μαρτίου 1996.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

D. A. O. Edward